

הלכות טמאת צרעת פרק ז

א. מי שהיתה בו בהרת והחלט באחד מסימני טמאה בין בתחלה בין אחר הסגר, או שהסגר, ואחר כך פרחתה הצרעת בכלו ונהפך לבן, בין שנהפך מתוך הסגר בין מתוך החלט הרי זה טהור; אבל אם הסגר, ולא נלד לו סימן טמאה, ונפטר, ולאחר הפטר פרחתה הצרעת בכלו הרי זה טמא מחלט.

ב. הבא בתחלה, והוא כלו הפך לבן אם היתה בו מחיה או שתי שערות לבנות, מחליטין אותו. ואם אין שם סימן טמאה, מסגירין אותו שבוע ראשון: נלד בו שער לבן, או מחיה מחליטו. לא נלד בו כלום, מסגירו שבוע שני: לא נלד לו סימן טמאה, הרי זה טהור שדין בהרת זו הגדולה, כדין בהרת קטנה.

ג. החליטו בשער לבן שנלד בו, והשחירו שפיהן או אחת מהן, והקצירו שפיהן או אחת מהן, נסמך השחין לשפיהן או לאחת מהן, הקיף השחין את שפיהן או את אחת מהן, או שחלקן השחין ומחית השחין והמכוה ומחית המכוה והבהק הרי זה טהור. נלד לו שער לבן אחר, או מחיה הרי זה טמא, מפני שבא כלו לבן בתחלה.

ד. אחד שפרחה הצרעת בכלו כאחת, ואחד שפסתה ופרחה מעט מעט עד שהלבין כלו אם מתוך הסגר או מתוך החלט, טהור; ואם אחר הפטר, טמא; ואם בתחלה, יסגיר.

ה. אחד שהיה כלו מראה אחד, או שהיה כלו לבן בארבעה מראות שבלבן ובארבעה שבפתוך הכל מצטרפין, בין לטהרו בין לטמאו כמו שבארנו.

ו. היתה בו בהרת כגריס, ובה מחיה כעדשה, והחלט במחיה, ופרחה הצרעת בכלו, ואחר כך הלכה המחיה, או שהלכה המחיה תחלה, ואחר כך פרחתה בכלו הרי זה טהור, ואפלו נלד לו שער לבן. נלדה בו מחיה טמא, שנאמר "וביום הראות בו בשר חי, יטמא" (ויקרא יג, יד): והוא, שתהיה כעדשה מרבעת או יתר.

ז. היתה בו בהרת, ובה שער לבן, והחלט בשער, ואחר כך פרחתה בכלו אף על פי ששער לבן במקומו עומד, טהור: שנאמר "וביום הראות בו בשר חי, יטמא" (ויקרא יג, יד) במחיה מטמא זה שנהפך כלו לבן אחר החלט או אחר הסגר, ואינו מטמא בשער לבן.

ח. החליטו בפסיון, ואחר כך פסתה ופרחה בכלו טהור; ואם נראית בו מחיה, טמא. אף ראשי אברים שאינן מטמאין משום מחיה שבתוך הבהרת, מטמאין ומעכבין את הנהפך כלו לבן.

ט. פיצד: מחלט או מסגר שהלבין כלו בצרעת, חוץ מבעדשה בשר חי אפלו בראש אצבעו, או בראש חטמו, וכיוצא בהן הרי הוא בטמאתו. וכן זה שנהפך כלו לבן, וטהר אם חזר בו כעדשה בשר חי, אפלו בראש אחד מן האברים הרי זה מחלט.

י. נהפך כלו למראה צרעת חוץ מבעדשה, אפלו בראש אחד מן האברים שנהפך לבהק הרי זה טמא מחלט: שנאמר "והנה כסתה הצרעת" (ויקרא יג, יג), לא הבהק. אפלו היה מקצת העדשה בשר חי, ומקצתה בהק הרי זה סימן טמאה.

יא. נִהְפֵךְ כָּלֹּל לְמִרְאָה צָרַעַת וְטָהוֹר, וְאַחֵר כֶּךָ חֲזוֹר בּוֹ בִּשְׂרָר
כְּמִרְאָה הַבֵּהָק הָרִי זֶה טָהוֹר, עַד שִׁירְאָה בּוֹ כַּעֲדָשָׁה בִּשְׂרָר חִי:
שֶׁנֶּאֱמַר "וּבַיּוֹם הָרְאוֹת בּוֹ בִּשְׂרָר חִי" (ויקרא יג, יד), לֹא בִּהְיוֹת. חֲזוֹר
בּוֹ כַּעֲדָשָׁה, מְקַצֶּתָּהּ בִּשְׂרָר חִי וּמְקַצֶּתָּהּ בִּהְיוֹת אֵינוֹ סִימָן טְמֵאָה,
וְהָרִי הוּא בְּטָהֳרָתוֹ.

יב. כָּל טְמֵא שֶׁפָּרְחָה הִצְרַעַת בְּכָלֹל, טָהוֹר; נִתְגַּלָּה מִמֶּנּוּ כַּעֲדָשָׁה
בִּשְׂרָר חִי, נְטֵמָא; חֲזוֹר וְנִתְכַּסֶּה בְּצָרַעַת, טָהוֹר; חֲזוֹר וְנִתְגַּלָּה,
נְטֵמָא: אֲפֹלוּ מֵאָה פַּעַם. הִתְחִיל הַבִּשְׂרָר הַחִי לְהִתְגַּלּוֹת, וְהָרִי
הוּא מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ, וְהִצְרַעַת מִתְמַעֵטֶת הָרִי זֶה בְּטֵמֵאָתוֹ, עַד
שֶׁתִּתְמַעֵט הַבִּהְרֵת מִפְּגָרִים.

יג. כָּל הָרְאוֹי לְטֵמֵא בִּנְגַע הַבִּהְרֵת, מַעֲכֵב אֶת הַהוֹפֵךְ כָּלֹל
לְבָן; וְכָל שֶׁאֵינוֹ רְאוֹי לְטֵמֵא בִּנְגַע הַבִּהְרֵת, אֵינוֹ מַעֲכֵב. כִּי־עַד:
פָּרְחָה בְּכָלֹל, אֲבָל לֹא בְּרֹאשׁ וּבִזְקָן, בִּשְׂחִין וּבִמְכוּהַּ הַמּוֹרְדִין,
אוֹ שֶׁנֶּשְׂאָר פָּחוֹת מִכַּעֲדָשָׁה בִּשְׂרָר חִי סָמוּךְ לְשִׂחִין וְלִמְכוּהַּ
הַמּוֹרְדִין, וְלֹרֵאשׁ וְלִזְקָן הָרִי זֶה טָהוֹר. חֲזוֹר הָרֹאשׁ וְהַזְקָן
וְנִקְרְחוּ, וְכֵן אִם חָיו הַשִּׂחִין וְהַמְכוּהַּ וְהָעֵלֹל צָרַבְתָּ הָרִי זֶה טְמֵא,
עַד שֶׁתִּפְרָח הִצְרַעַת בָּהֶן: שֶׁהָרִי הֵן רְאוּיִין לַבִּהְרֵת.

יד. הָיוּ בּוֹ שְׁתֵּי בִּהְרוֹת, אַחַת יֵשׁ בָּהּ סִימָן טְמֵאָה וְאַחַת טָהוֹרָה,
וּפָרְחָה הַטָּהוֹרָה לְטֵמֵאָה, וְאַחֵר כֶּךָ פָּרְחָה בְּכָלֹל הָרִי זֶה טָהוֹר:
מִפְּנֵי שֶׁהָיָה מְחֻלָּט בְּטֵמֵאָה, אֵף עַל פִּי שֶׁהַטָּהוֹרָה הִיא שֶׁפָּרְחָה.
וְלֹא עוֹד, אֲלֹא אֲפֹלוּ הָיוּ אַחַת בְּשִׁפְתּוֹ הָעֲלִיוֹנָה וְאַחַת בְּשִׁפְתּוֹ
הַתַּחְתּוֹנָה, אוֹ בְּשְׁתֵּי אֲצִבְעוֹתָיו, אוֹ בְּשְׁנֵי רִיסי עֵינָיו, וְכִשְׁהֵן
נִדְבָקִין זֶה לָזֶה נִרְאִין שְׁתֵּי הַבִּהְרוֹת כְּבִהְרֵת אַחַת הוּאִיל וּפָרְחָה
בְּכָלֹל, טָהוֹר.

טו. יֵשׁ מִרְאָה נִגְעוֹ לְכוֹהֵן, וְנִשְׁכַּר מִפְּנֵי שֶׁהַקָּדִים לְהִרְאוֹתוֹ וְלֹא
נִתְאַחֵר; וְיֵשׁ מִרְאָה, וּמִפְסִיד. כִּי־עַד: מִי שֶׁהָיָה מְחֻלָּט, וְהִלְכוּ
לָהֶן סִימָנֵי טְמֵאָה לֹא הִסְפִּיק לְהִרְאוֹתוֹ לְכוֹהֵן, עַד שֶׁפָּרְחָה
בְּכָלֹל טָהוֹר; וְאֵלוּ קָדָם וְהִרְאָה לְכוֹהֵן, וּפְטָרוּ קָדָם שִׁיחָפֵךְ,
וְנִהְפֵךְ אַחֵר הִפְטָר הָיָה מְחֻלָּט כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

טז. הָיְתָה בּוֹ בִּהְרֵת, וְאֵין בָּהּ כָּלֹל לֹא הִסְפִּיק לְהִרְאוֹתוֹ לְכוֹהֵן,
עַד שֶׁפָּרְחָה בְּכָלֹל הָרִי זֶה טְמֵא, וְצָרִיךְ הִסְגֵּר; וְאֵלוּ קָדָם וְהִרְאָה
לְכוֹהֵן, וְהִסְגִּירוּ קָדָם שִׁיחָפֵךְ, וְנִהְפֵךְ מִתּוֹךְ הִסְגֵּר הָיָה טָהוֹר
כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.